

Asad Raza in West Den Haag

Een diepvries met een deels naar Belgische receptuur bereid gerecht dat de bezoeker kopen en meenemen kan, samen met door de kunstenaar geteelde aarde, *neosoil*, is een nieuw werk van Asad Raza op een van de drie onemanshows waarmee het Nederlandse kunstencentrum West Den Haag zijn derde verjaardag viert. Raza, een Amerikaan met Pakistaanse roots die vijf jaar terug even artistiek directeur van de Villa Empain in Brussel was, creëerde het gerecht met de in Brussel verblijvende Fransman Pierre Bismuth, die ook een onemanshow kreeg,

en net als Raza cross-over en samenwerking voorop in zijn strategie heeft staan. Het gerecht – spinazie met aardappelen, bonen en kruiden – combineert beider achtergrond, de Pakistaanse *aloo palak* met de Tunesisch-Joodse *pkaila*, en kreeg de naam *Chiasmus mee*, wat overigens in de retoriek bijvoorbeeld kruisbestuiving betekent. Raza's eerste solo in Nederland, die oud met nieuw combineert, draagt de titel *Coalescence*, wat zijn aanpak perfect samenvat, en staat voor het versmelten van ongelijksoortige elementen. Steevast wil Raza de

bezoeker zo intens mogelijk in dat proces betrekken. En die kan dat in dit geval letterlijk door het gerecht op zijn tong te laten smelten.

Tot 10 juli 2022, www.westdenhaag.com

Asad Raza, *Absorption*, courtesy West Den Haag

Teen Spirit in BPS22, Charleroi

Daniel Firman, *Excentrique*, 2003-04, © Coll. Centre national des arts plastiques

De vastberadenheid waarmee adolescenten wereldwijd het voortouw namen in de klimaatbeweging was op z'n minst hoopvol. Tijdens de pandemie werd dezelfde generatie zo goed als monddood gemaakt en nu het oorlogsgeweld oplaait lijkt de toekomst hen somberder dan ooit. De tentoonstelling *Teen Spirit, Adolescentie en Hedendaagse Kunst* in BPS22 in Charleroi, komt dan ook niets te vroeg. Aan de hand van een dertigtal kunstenaars, van Beuys, Goldin en Kelley tot nu, wordt die leeftijdscategorie belicht sinds ze vooral in het zog van ontvoogding na WOII als nieuwe bevolkingsgroep de kop opstak, onvast tussen twee stoelen

in, half kind, half volwassen. Zoals de titel van de tentoonstelling, ontleend aan Nirvana's *Smells Like Teen Spirit* uit 1991, al aangeeft, baadt het geheel echter al te zeer in het spleen van de gedesillusioneerde generatie van toen waar die song een hymne voor was, en blijft de revolve van de generaties voor en na vrijwel onbesproken. Terwijl dit bovendien vooral een tentoonstelling over en niet door adolescenten is, lijkt ze – hoe boeiend ook – vooral over de vervlogen jeugd van curator Nancy Casielles te gaan.

Tot 22 mei 2022, www.bps22.be

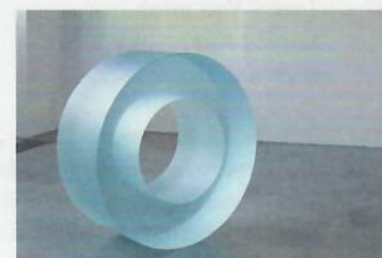
Ann Veronica Janssens in Fondation Cab, Saint-Paul-de-Vence en Micheline Szwajcer Gallery, Antwerpen

Onlangs openden twee een-vrouwstentoonstellingen rond Ann Veronica Janssens. In de vestiging van de Franco-Belgische Fondation CAB in Saint-Paul-de-Vence ontleent ze haar naam simpelweg aan het adres, 5766 *chemin des Trious*, en vormt ze deel één van een tweeluik, dat in juli een vervolg krijgt bij de Collection Lambert in Avignon. En in Antwerpen is er de tentoonstelling bij Micheline Szwajcer. Janssens werkt met materie in beweging en hoe die zich transformeert van vast over vloeibaar tot vluchtig – licht vooral, of materie in een

welhaast minimale staat, op de grens van het zichtbare. Janssens reflecteert, breekt, absorbeert en projecteert dat licht, terwijl het ruimte-tijdgevoel van de kijker meegezogen en verbogen wordt, en soms uit elkaar spat. In de Fondation CAB gaat ze de confrontatie aan met highlights uit de minimalistische collectie van oprichter Hubert Bonnet, van Albers tot Zobernig, en in Avignon met onuitgegeven werk van Dan Flavin. Bij Szwajcer ligt de nadruk op haar *glasrollen*, die transparant de grens tussen vast en vluchtig aftasten, net zoals ze dat in haar

met mist gevulde ruimtes met vloeibaar en vluchtig deed.

De tentoonstelling bij Micheline Szwajcer loopt tot 15 mei 2022, www.gms.be. In de Fondation CAB loopt ze tot september, www.fondationcab.com

Ann Veronica Janssens, *Blue Grass Roll 405/2*, 2019, 80 x 35 cm / 43 cm, © Andy Stagg